

Een binnendijks griendje bij de Salonstoep ...

Een foto waarop een deel van het griendje in de buurt van de Salonstoep en de Zoutstoep te zien is. We kijken hierbij vanuit de latere P. A. de Genestetstraat. Het watergedeelte is nog altijd aanwezig. Op de achtergrond de woning van Danker de Bruin, de nertsenfokker. Op het terrein zijn nu de woningen aan het Middenveer, een trapveldje en een hondenuitlaatplaats.

Een stuksie wildernis

Opao van moederskant was mandemaaker in de Selonstoep, hij weunde op nummer 8. Opao was een streng geriffemeerde man van waainig woorde met een boekekast vol boeke mèn paarekemente kafte uit de 16e êêuw. Een hortie trug hadde me familiereünie. Hij het wel een klaaine 300 naekommeling gefabbericeerd. Blijkbaor het ie 'gaot heene en vermenigvuldig ie' aareg letterlijk genome, want zellef begon die mèn 14 kaainder. Jammergenogt mosse me een paor weke geleeje van de leste van die 14 afschaaid neme. Dat was ome Kees, beterder bekend as schipper van de Sliedrecht 33.

'k Was op een keertie mèn m'n moeder bij opaos op vesite toe die twêê kippe bij d'r vlaareke greep. Hij lee ze op 't hakblok en

sebiet hakten die ze de kop af, liet 't bloed d'r uitlôope en gooide ze in een ton mè kokend waoter, zôodat ie de vere d'r makkelijker af kon plukke. Ik sting daer as 8-jaerig jongchie naer te kijke as een aop naer een roestig horlozie. Ze smaakte trouwes meraokels lekker, plofkippe of vrijenuitlôopkippe bestinge toe nò nie. De kippe liepe gewoon waer ze wouwe, d'r was ommers plek zat!

Mor waerof dà 'k 't nou aailijk over wou hebbe, dat is 't stuk griend dà naest de Selonstoep leet. Dà strekte z'n aaige uit van die stoep tot bekant 't land van ome Danker, de nertsefokker antoe. Daer hè 'k 'n heerlijke jeugd gehad, aalles kon en moch daer. Fikkie stoke, aerepel poffe, hutte bouwe, salamanders vange, appeltjies stele uit d'n bogerd en nog hêel veul meer ondeugd en kattekwaod. We hen daer nooit een pliesiegent gezien, ok aal stookte me temet iederen dag fikkie, die trouwes af en toe meer leke op een bosbrand dan op een kwaojongesfikkie. Kom daer vendaeg d'n dag mor is om, voor 't minste of geringste wor 112 gebeld.

Daer was ok een wel(bron), dà vonge me echt iets wonderlijks. Kà je naegaon, vanuit de revier lôop t'r een soortement tunneltjie mè waoter honderde meters diep onder de grond deur. Ievers achter d'n dijk borrelt 't weer naer bovene in een putjie, mè wonderschôn zulleverzand en 't helderste waoter watte me gewoon dronke. Allêen smaakten 't een bietjie ijzerachtig. Dien wel gaf in de zeumerdag trouwes ijskoud waoter en 's winters kwam d'r d'n damp af en hij bevroor nooit, ok nie bij min 20°. 't Zou een mooi ding weze as de jeugd van vendaeg ok zô'n stuksie wildernis had. Dà zou een dot hangjongere schele. Aan d'n aore kant kan 'k m'n aaige voorstelle dà ze met aal d'r sosjaole mediao daer gêen behoefte aan hebbe. Over 50 jaer zegge mijn kaander werschijnlijk: "Weet jie nog dà 'k toe een i-phone had?"

Een mandemaokertie